

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Gfv.III.30.124/2022/4.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Gáspár Mónika előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

A II. rendű felperes: Magyar Állam

A II. rendű felperes képviselője: Dr. Pongrácz Krisztina Ügyvédi Iroda cím1

Az alperes: alperes1

Az alperes képviselője: Dr. Elek József ügyvéd cím2

A per tárgya: kártérítés megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék 2.Pf.20.598/2021/5. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szentendrei Járásbíróság 4.P.20.611/2019/49. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 1.545.700 (egymillió-ötszáznegyvenötezer-hétszáz) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. A felülvizsgálati eljárási illeték megfizetése e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 1993. április 9. és a 2010. május 11. között tagja, 2007. február 14-től kezdődően pedig ügyvezetője volt a jelen perben korábban I. rendű felperesként eljáró É. Kft.-nek (a továbbiakban: volt I. rendű felperes).

[2] A volt I. rendű felperes felszámolását a bíróság 2011. június 29-én indította meg. A társaság tartozásai ebben az időpontban 107.157.166 forintot tettek ki. A könyvelésében ugyanakkor „Góman Z” megjelöléssel 15.700.000. forint követelés is szerepelt, amely a volt I. rendű felperes G. L.-val (a továbbiakban: adós) szemben kölcsön jogcímén fennálló követelését jelentette. A követelés összegéből a kölcsönszerződés adósa 10.500.000 forintot 2007. február 20-ig volt köteles visszafizetni. Az alperes a volt I. rendű felperes felszámolásának megindításaig a követelés érvényesítése érdekében nem intézkedett.

[3] A felszámolási eljárás befejezéseként a bíróság 2016. február 4-én megszüntette a volt I. rendű felperest. A felszámoló vagyonfelosztási javaslatát akként hagyta jóvá, hogy a vezető tisztségviselő alperessel szembeni 15.700.000 forint és járulékai be nem hajtott követelést a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adóigazgatósága hitelezőnek adta át 15.457.406 forint összegű, a megszüntetett társasággal szembeni követelése kiegyenlítése címén. Az átadott követelés mint köztartozások fejében állami tulajdonba kerülő vagyon a Magyar Állam tulajdonába került.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[4] Az eredetileg a felszámolással megszűnt társaság, a volt I. rendű felperes által megindított perben a II. rendű felperes – jogutódként – keresetében 15.700.000 forint kártérítés és járulékai megfizetésére kérte az alperes kötelezését a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 30. § (2) bekezdése alapján. Állította, a G. L.-nak nyújtott kölcsön lejártá után a volt I. rendű felperes felszámolásának megindításáig az alperes semmit sem tett a követelés behajtása érdekében, a felszámolás elrendelését követően pedig nem adta át a szükséges iratokat a felszámolónak. Ezekkel a mulasztásaival a társaságnak kárt okozott.

[5] Az alperes a kereset elutasítását kérte. A követelés elévülését állította, mert a kölcsön visszafizetése 2007. február 20-án vált esedékessé, így a perindítás időpontjában az öt éves igényérvényesítési határidő eltelt. Vitatta, hogy felróható magatartást tanúsított, ugyanis az adóstól tartozáselismerő nyilatkozatot kért, a felszámolónak pedig átadta a rendelkezésére álló iratokat. A könyveléssel kapcsolatosan egyéb iratokat amiatt nem tudott az előadása szerint a felszámoló rendelkezésére bocsátani, mert azokat ismeretlen tettesek egy 2010. évben történt betörés során eltulajdonították. Beszámítási kifogás útján 59.592.496 forint tagi kölcsönkövetelést érvényesített.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében 15.457.406 forint és ennek 2011. június 29-től a kifizetésig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 301. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[7] Az ítélet indokolásában mindenekelőtt azt állapította meg, hogy a 15.700.000 forint követelés a volt I. rendű felperes követelése volt.

[8] Az alperes elévülési kifogását nem találta alaposnak, mert az elévülési időt a kártérítési igény esedékességének időpontjától, azaz a felszámolási eljárás kezdő időpontjától kell számítani. Megállapította, hogy a volt I. rendű felperes kára a felszámolás kezdő időpontjában következett be, az ügyvezető alperes ugyanis eddig az időpontig tehetett volna meg a kölcsönkövetelés behajtása érdekében szükséges intézkedéseket. Az alperes felróhatóságának hiányát nem látta bizonyítotttnak; álláspontja szerint az alperes a kölcsön

adósához intézett fizetési felszólítás csatolásával vagy peres eljárás megindításának bizonyításával menthette volna ki magát a felelőssége alól. A tartozáselismerő nyilatkozat beszerzése és az egyéb iratok felszámoló részére történő átadása álláspontja szerint a kimentést nem alapozhatja meg. A keresetet összecszerűségében 15.457.406 forint erejéig ítélte alaposnak, mert szerinte a II. rendű felperes a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adóigazgatósága hitelező jogutódjaként csak ezen összeg erejéig rendelkezett perbeli legitimációval. Az alperes beszámítási kifogását nem találta alaposnak.

[9] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét – annak helyes indokaira utalással – helybenhagyta.

[10] Az elsőfokú ítélet indokait – részben a fellebbezésre tekintettel - kiegészítette azzal, hogy a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 34. § (2) bekezdése alapján az eredetileg pert indító felszámoló taggyűlési határozat nélkül jogosult volt a korábbi I. rendű felperes nevében a keresetet előterjeszteni, mivel a Gt. 30. § (2) bekezdése és a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján érvényesített igény a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos igénynek minősül.

[11] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli követelés nem tekinthető a volt I. rendű felperes személyéhez kötött követelésnek. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal mint hitelező keresethatósági joga a felszámolási eljárást lezáró bírósági határozaton alapult, a II. rendű felperes pedig jogutódként jogosult volt az igényérvényesítésre. A II. rendű felperes nem minősül a Gt. 30. § (1) bekezdésében írt harmadik személynek.

[12] Rámutatott, a Cstv. 33/A. §-a alkalmazásának az ügyben nem volt helye, mert a felperes keresete nem ezen a jogszabályi rendelkezésen alapult. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére és a Gt. 30. § (2) bekezdésére alapított kereset feltételrendszere eltér egymástól; a felszámoló jogosult volt választani, hogy a keresetét mely jogszabályi rendelkezés alapján terjeszti elő.

[13] Az elévülési kifogást alaptalannak ítélte, ezzel kapcsolatban a régi Ptk. 4. § (4) bekezdésére hivatkozással kiemelte, hogy az alperes 2007. február 20-tól a kölcsön behajtása érdekében annak ellenére nem intézkedett, hogy ő volt az ügyvezető, ezen időponttól az elévülés megszakítására alkalmas cselekményre nem került sor.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[14] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a II. rendű felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[15] Állította, a jogerős ítélet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 206. §-át, 253. §-át, 270. § (1) bekezdését, a Gt. 30. § (1) – (3)

bekezdéseit, a régi Ptk. 325. § (1) bekezdését, 326. § (1) bekezdését, 328-331. §-ait, 339. § (1) bekezdését, 360. § (1) bekezdését, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését, 52. § (5) bekezdését és 56. § (2) bekezdését sérti.

[16] Eljárási szabálysértésként arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet a régi Pp. 206. §-ába ütközően, az okiratok és az adós tanúvallomásának okszerűtlen mérlegelésével kötelezte a marasztalási összegből legalább 10.500.000 forint megfizetésére, ugyanis ezen összeget ő maga természetes személyként bocsátotta a kölcsönügylet adósának rendelkezésére.

[17] Állította, a II. rendű felperes nem bizonyította a kár bekövetkezését sem. A kölcsönkövetelés ugyanis tőle engedményezéssel, a volt I. rendű felperessel szemben fennálló, nagyobb összegű tagi kölcsönigénye fejében került a társasághoz, az ügyletből tehát a társaságnak nem kára, hanem előnye származott. A másodfokú bíróság a véleménye szerint a régi Pp. 253. §-t megsértve nem bírálta el a kár bekövetkezésének hiányával kapcsolatos védekezését.

[18] Kifejtette, a perbeli, a Gt. 30. § (2) bekezdésére alapított kártérítési igény elévülésének kezdő időpontja a régi Ptk. 326. § (1) bekezdése és 360. § (1) bekezdése értelmében a kölcsöntartozás esedékességének időpontja, azaz 2007. február 20. napja, az érvényesített igény ugyanis nem függ a felszámolási eljárástól. Utalt e körben a Kúria Gfv.30.266/2015/7. számú határozatában foglaltakra. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a régi Ptk. 325. § (1) bekezdésével ellentétesen állapította meg azt is, hogy a régi Ptk. 4. § (4) bekezdésének a követelés elévülése szempontjából jelentősége van. Az elévülési kifogás előadása nem előnyszerzés, hanem a felperesi követelés bíróság előtti érvényesíthetőségének kizártságára történő hivatkozás.

[19] Érvelése szerint a Gt. 30. § (2) bekezdése a gazdasági társasággal szemben fennálló vezető tisztségviselői kártérítési felelősségről rendelkezik, így ilyen igényt kizárólag a társaság érvényesíthet a vezetővel szemben. A perbeli követelés tehát a volt I. rendű felperes személyéhez kötött követelésnek minősül, függetlenül attól, hogy a társaság megszűnésekor a felszámolási eljárást lefolytató bíróság rendelkezett a vagyonfelosztásról, majd megállapították a perbeli jogutódlást. A régi Ptk. 328. § (1) bekezdése és 331. §-a kizárja a személyhez kötött követelés engedményezését, ezért a Gt. 30. § (2) bekezdésén alapuló kártérítési igény érvényesítésére a II. rendű felperes nem jogosult. A Gt. 30. § (1) bekezdésére utalással állította, a II. rendű felperes akkor is a Gt. 30. § (1) bekezdésében írt harmadik személynek minősül, ha engedményezés folytán a volt I. rendű felperes helyébe lép. A hitelező ugyanis az engedményezéstől függetlenül hitelező marad, nem kerül a társaság pozíciójába, azaz a vezető tisztségviselővel szemben sem lehet kártérítési igénye a Gt. 30. § (2) bekezdése alapján. Álláspontja szerint a II. rendű felperes kizárólag a Gt. 30. § (3) bekezdése, illetve a Cstv. 33/A. §-a szerinti eljárást kezdeményezhetett volna az alperessel szemben.

[20] A II. rendű felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A Kúria előrebocsátja, hogy a régi Pp. 270. § (2) bekezdésének és 275. § (3) bekezdésének együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja az anyagi jogi jogszabálysértés vagy az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással bíró eljárási jogszabálysértés megvalósulása. A régi Pp. 275. § (2) bekezdésében foglaltak alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. Az érdemi felülvizsgálat kereteit tehát alapvetően a felülvizsgálati kérelem határozza meg, amelynek – a régi Pp. 272. § (2) bekezdése értelmében – egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Ha a fél a felülvizsgálati kérelemben több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi követelményekkel [1/2016. (II. 12.) PK vélemény 3. és 4. pont].

[22] A Kúria mindezek figyelembevételével a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt az alábbiak szerint nem találta jogszabálysértőnek.

[23] A felülvizsgálati eljárásban mint rendkívüli perorvoslati eljárásban a Kúria következetes joggyakorlata értelmében a bizonyítékok felülmérlegelésére nem kerülhet sor. Ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás nem iratellenes, nem volt kizárt az, hogy a bíróság a bizonyítás anyagából az általa levont következtetésre jusson, a tényállás megállapításával, a bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatban jogszabálysértés nem állapítható meg. Nem ad alapot tehát a bizonyítékok felülmérlegelésére az, hogy az egyes bizonyítékokból a jogerős ítéletben foglaltakhoz képest eltérő következtetés is levonható lett volna, a Kúria nem végezheti el a bizonyítékok újbóli értékelését. Nyilvánvalóan okszerűtlen és így jogszabálysértés megállapítására alkalmas következtetésnek az minősíthető, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013.119., Gfv.VII.30.026/2020/9.).

[24] Az ügyben eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül állapították meg, hogy a perbeli kölcsönkövetelés jogosultja a korábbi I. rendű felperes volt, az elsőfokú ítéletben rögzített és a másodfokú bíróság által helyesnek ítélt tényállás szerint azért, mert az eredetileg általa természetes személyként kötött kölcsönszerződésből eredő követelését az alperes a társaságra engedményezte. Ez a megállapítás összhangban áll az alperes saját, az elsőfokú eljárás során tett személyes előadásával (4.P.20.611/2019/11. sz. jkv. 4. o.) és a testvére, a volt I. rendű felperes könyvelője által tett tanúvallomással (4.P.20.611/2019/23. sz. jkv. 5. o.). A bíróságok következtetése tehát levonható volt a bizonyítás anyagából. A felülvizsgálati kérelem 3.2.1. b) pontjában egyébként az alperes szintén utal a követelés engedményezésére. Az engedményezés alapvető joghatása pedig a régi Ptk. 329. § (1) bekezdéséből következően az, hogy az engedményes a követelés vonatkozásában az eredeti jogosult (az engedményező) pozíciójába kerül. Azzal tehát, hogy az alperes a kölcsönszerződésből eredő követelését a volt I. rendű felperesre engedményezte, a társaság vált a követelés jogosultjává.

[25] Az elsőfokú eljárás során beszerzett könyvszakértői véleményből kitűnően a kölcsönkövetelés utóbb sem szűnt meg, az a volt I. rendű felperest mindvégig megillette. Az pedig, hogy a követelést a társaság esetlegesen visszterhesen, az alperessel szemben tagi kölcsön címén fennálló tartozása kiegyenlítéseként szerezte meg az alperestől, a G. L.-val szembeni kölcsönkövetelés behajtásának elmulasztása miatt az alperessel mint vezető tisztségviselővel szemben érvényesített kártérítési igény megítélése szempontjából közömbös, az e jogellenes magatartásból eredő kár bekövetkezését nem zárhatta ki. Nem lehet szó e körben – az alperes álláspontjával ellentétben – kétszeres igényérvényesítésről sem. A kár bekövetkezése után a volt I. rendű felperes jogosult volt a károkozó alperessel szemben fellépni. Ha időközben az egyébként elévült kölcsönkövetelés kötelezettje önkéntesen teljesített volna a volt I. rendű felperes vagy jogutódja részére, a teljesítés az alperes által okozott kárt és így a vele szembeni kártérítési követelést is megszüntette volna.

[26] A Kúria teljes mértékben egyetért a másodfokú bíróság álláspontjával, amely szerint a Gt. 30. § (2) bekezdése alapján a felszámolás alatt álló I. rendű felperes nevében a felszámoló jogosult volt az alperessel szemben kártérítési igény érvényesítésére. A Gt. 30. § (2) bekezdése a jogi személyek számára önálló jogcímet teremt a vezető tisztségviselővel szembeni fellépésre, a jogi személy által ilyen per a vezető tisztségviselővel szemben a felszámolási eljárás alatt is indítható. Ugyanerre mutatott rá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) hasonló tartalmú rendelkezését, a 3:24. § (1) bekezdését értelmezve a Kúria Gfv.VI.30.242/2021/4. számú határozatában. A Kúria mindezeket jelen ügyben is irányadónak tekinti, mivel nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely kizárná, hogy a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet nevében a felszámoló a vezető tisztségviselővel szemben a Gt. 30. § (2) bekezdése alapján kártérítési pert indítson. Ezt az alperes álláspontjával ellentétben a Gt. 30. § (3) bekezdése vagy a Cstv. 33/A. §-a sem zárja ki.

[27] Az alperessel szembeni kártérítési igény azon alapult, hogy az alperes vezető tisztségviselőként semmilyen megfelelő intézkedést nem tett a volt I. rendű felperes G. L.-val szemben fennálló kölcsönkövetelésének behajtása érdekében, és a társaság felszámolásának elrendelését követően – a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségeit megszegve – a követeléssel kapcsolatos iratokat sem adta át a felszámoló részére (így pedig nyilvánvalóan a felszámoló sem tudta a követelést behajtani). Az e jogellenes magatartással okozott kár az alperes téves álláspontjával ellentétben nem a kölcsönkövetelés esedékessé válásával, hanem abban az időpontban következett be, amikor a követelés bíróság előtti érvényesíthetőségének lehetősége – az elévülés szabályaira figyelemmel – megszűnt. A kártérítési követelés elévülése pedig a régi Ptk. 360. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése értelmében a károsodás bekövetkezésével kezdődött meg.

[28] A kártérítési igény elévülési idejét tehát nem a kölcsönszerződés lejártától kell számítani, mivel a volt I. rendű felperesnek nem ekkor okozott kárt az alperes, hiszen vezető tisztségviselőként lehetősége volt arra, hogy a kölcsönügylet adásával szemben fennálló követelés esedékességétől számított, a régi Ptk. 324. § (1) bekezdésében írt elévülési időn belül a jogi személy rábízott vagyonának megőrzése, a követelés érvényesítése érdekében a szükséges intézkedéseket tegye. Az I. rendű felperesnek az alperes okozta károsodása akkor következett be, amikor a kölcsöntartozást az esedékességétől számított öt éves elévülési idő eredménytelen eltelte miatt már nem lehetett behajtani.

[29] A kár bekövetkeztétől számított öt éven belül pedig a volt I. rendű felperes megindította keresetét az alperessel szemben, a kártérítési követelés elévüléséről tehát nem lehet szó. A Kúria erre figyelemmel csupán megjegyzi, a régi Ptk. 4. § (4) bekezdésében foglaltaknak nem volt jogi jelentőségük az elévülési idő számítása során.

[30] A Kúria egyetért a másodfokú bíróság a körben kifejtett álláspontjával is, hogy a perbeli követelés nem minősül személyhez kötött követelésnek. A régi Ptk. 328. § (2) bekezdése valóban kizárja a jogosult személyéhez kötött követelés engedményezhetőségét. Kizárt ugyanis azon követelések engedményezhetősége, amelyeknek az átruházása a kötelelem tartalmának megváltoztatását jelentené, ez pedig jellemzően így van az engedményező személyéhez köthető, természetben teljesítendő szolgáltatások esetében. Amint arra a Kúria a Pfv.I.20.688/2018/8. számú közbenső ítéletében rámutatott, a kötelmi követelések dogmatikailag kétfélék lehetnek: főszabály szerint van helye jogutódlásnak, ritkább esetben viszont a jogutódlás nem megengedett. Az utóbbi, csak személyesen érvényesíthető követelések az ún. célkötelek, amelyek jogszabályból fakadóan a jogosulthoz kötődő célt szolgálnak. A személyhez kötött követelés esetében (pl. tartási szerződés megszüntetése esetén) az arra jogosultnak kell megindítania az igényérvényesítés iránti eljárást, és a jogosult által már megindított eljárásba a jogutód (pl. örökös) beléphet.

[31] A Gt. 30. § (2) bekezdésén alapuló kártérítési igény azonban nem célkötelelem, mert a kártérítés mint pénzkövetelés rendeltetése, célja közömbös. Önmagában az, hogy a Gt. hivatkozott szabálya meghatározza a kártérítési igény érvényesítésére jogosult alanyi kört, nem teszi a kártérítési követelést célhoz kötött kötelemmé. A kötelek személyes jellegét tehát az említettekől következően a szolgáltatások tárgya, nem pedig a szerződés alanya határozza meg. A kártérítés címén érvényesített igény a régi Ptk. 355. § (2) bekezdése szerint főszabályként pénzkövetelés, de mindenképpen vagyoni igény. Miután ez a követelés nem személyhez kötött, nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely kizárná a jogutódlást.

[32] Helytállóan állapította meg ezért a jogerős ítélet, hogy a II. rendű felperes a volt I. rendű felperes különös jogutódljaként jogosult volt az alperessel szemben a követelést érvényesíteni, perbeli legitimációja alappal nem vitatható. Annak, hogy a II. rendű felperes egyébként a korábbi I. rendű felperes hitelezője volt, e vonatkozásban nincs jelentősége, a jogutódlást nem zárta ki. Az alperes Gt. 30. § (1) bekezdésére alapított okfejtése nem helytálló.

[33] Nem tért el a másodfokú bíróság a Kúria Gfv.30.266/2015/7. számú határozatától sem, a jogerős ítélet az ott kifejtettekkel összhangban áll.

[34] Mindezek értelmében a Kúria a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[35] Az alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a II. rendű felperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a II. rendű felperes jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. A kifejtett munkával arányos ügyvédi munkadíj áfával növelt összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a)-c) pontja, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[36] Az alperes a személyes illetékfeljegyzési jog kedvezménye folytán meg nem fizetett 1.545.700 forint felülvizsgálati eljárási illetéket a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó régi Pp. 78. § (1) bekezdése és a bírósági eljárásban költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint köteles megfizetni a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára. Az illeték megfizetése során az alperesnek közleményként fel kell tüntetnie a Kúria megnevezését és a jelen határozatának számát (Gfv.III.30.124/2022/4.), valamint a saját adóazonosító jelét. Az illetékfizetési határidő elmulasztása esetén az adóhatóság késedelmi pótlékot szab ki.

[37] A Kúria tárgyaláson kívül hozta meg ítéletét.

Budapest, 2023. február 21.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Gáspár Mónika s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró

A kiadmány hitelül: